

NAŠ AVIJATIČAR

Ob nedavnem obisku na letališču "Beograd" v Zemunu smo imeli priliko spoznati z nekaterimi mladimi piloti, med ostalimi tudi z našo kolegico in sodelavko, ki ravno tako s ponosom nosi naziv pilota tj. Z gospodično Kristino Gorišek

V pogovoru z njimi smo izvedeli določene stvari, katere morajo biti vsekakor zabeležene v našem glasilu. Zaradi tega se bomo potrudili poskusiti ta razgovor, ki je velikokrat prkinjan zaradi hrupa motorjev in preusmerjanja pozornosti na vzletanje in pristajanje letal, na tem zelo živahnem letališču, prenesti čim bolj verodostojno.

Na naše izraze občudovanja in neke vrste zavisti nad novimi znanci, ker so oni srečnejši od stotine tisočev ostalih smrtnikov, ki bi ravno tako hoteli služiti temu vzvišenemu poslanstvu, smo dobili odgovor, ki nas je malo ohladil v našem navdušenju: "Ja, tudi taki so, vendar se mi športno-turistični piloti s tem ne moremo pohvaliti"

Na vprašanje kako to?-je sledil plaz odgovorov, pravzaprav rotenja?: Kakor lačen zahteva kruha, mi zahtevamo krila! Leteli smo, dokler nismo postali piloti, navdušeni nad letenjem smo želeli postati piloti, da celemu svetu pokažemo svoje sposobnosti; leteli smo samo v šoli in to je vse. Zdaj se redko pokaže prilika, da naredimo kakšen krog okoli letališča na klubskih letalih. Mi bi šele zdaj rabili vsakodnevne polete, saj se le na ta način postane dober pilot, od katerega se s pravico lahko pričakuje uspeh. To je za nas največja težava, ker ne moremo leteti v trenažni sekciji šestega letalskega polka, ker nismo vojni piloti, aeroklub pa nima možnosti, da bi nam dal na razpolago nekoliko letal. Tudi sami ste priča, da lahko samo opazujemo, kako drugi letijo, nas pa misel, da imamo v žepu diplomo in dovoljenje za pilotiranje turističnih letal, kateri nam dajo pravico, da tudi mi upravljamo s tem poslušnim letalnikom, navdaja z občutkom, da bi se najraje zjokali. Kaj res ni ljudi, ki bi nam dali možnost leteti; ali oni vejo, kaj pomeni leteti in znati leteti; leteti a ne imeti priložnosti za to!? Sami si ne moremo pomagati, ker je za to potrebno veliko sredstev, bojimo pa se, da nam bodo na koncu ostali samo lepi spomini, na katere s časoma ne bomo smeli verjeti, da smo tudi mi nekoč znali leteti.

Pa vendar, mi ki nismo pogosto v bližini tistih, ki tovrstni apetit vsakodnevno zadovoljujejo, nekako lažje prenašamo, ampak vseeno verjamemo, da vaši in naši kolegici gospodični Gorišek, ki dela pri letalski pošti na letališču, ni enako kot nam. To najbolje ve sama, kako ji je, ona zna leteti in to dobro, ona ima rada letenje in vsakodnevno je na letališču, pa vendar ne leti, je ona kriva za to? Če bi bilo malo dobre volje in malo razumevanja pri vseh vas njenih kolegov iz p.t. stroke, bi se dalo to kaj hitro in z lahkoto odpraviti. Če bi vsak od vas, njenih kolegov iz p.t. stroke kolikor vas je v naši Kraljevini, žrtvoval po nekaj dinarjev bi ona dobila, letalo, za katerega bi letalske oblasti sigurno brezplačno dale potreben motor. S tem letalom bi vaša kolegica gca Gorišek letela in delala propagando za letalstvo med svojimi kolegi, verjetno pa tudi poštno službo ob izrednih dogodkih. Med drugim bi bilo to letalo tudi začetek bodoče močne letalske pošte pri nas.

Ko smo vprašali tovarišico Goriškovo, če je ona že kaj razmišljala v tej smeri, nam je vsa radostna in z veliko upanja v uspeh:

"Razmišljala sem veliko in naredila načrt, ki vam ga bom takoj povedala. Verjamem, da mi noben p.t. uslužbenec ne bo odrekel pomoči nekaj dinarjev, ne zaradi mene osebno, temveč zaradi ugleda naše p.t. stroke. Ko sem naredila pilotski izpit, sem imela priliko videti, da so bili moji kolegi iz p.t. stroke prav tako veseli mojega uspeha kot jaz sama. Ob tej priliki sem dobila veliko daril. Zaradi tega imam zaupanje v njih, da mi bodo pomagali, da ne obstanem na pol poti, na mrtvi točki, da bodo prav oni tisti, ki bodo zaklicali: z nami-pojdi naprej"

Če bi mi vsak uslužbenec p.t. stroke dal samo po 5 dinarjev, bi bila to dovolj velika vsota, verjamem pa da za njih skoraj neopazna. Sigurna sem, da bi mi pomagali tudi moji rojaki Slovenci (tukaj ne mislim na p.t. stroko), človekoljubne organizacije, kakor tudi vsi ostali državljani, prijatelji letalstva.

“Jaz smatram, da bi za to priliko ustanovili nek odbor, kateri bi vodil vso to stvar. Odprli bi bančni račun pri poštni hranilnici, ki bi se glasil: “Za letalo naše prve letalke Kristine Gorišek”. Denar bi se lahko izplačal pod določenimi pogoji, naprimer, do nakupa letala se ne sme dvigniti nobena vsota. S tega računa jaz ne bi smela dvigniti nikakršne vsote za moje privatne potrebe, naprimer. Gotovino s tega računa bi lahko dvigali samo pooblaščenici iz prej omenjenega odbora. V primeru, da bi denar ostal na računu po nakupu letala, bi ta ostal v Poštni hranilnici in bi se porabil samo za vzdrževanje letala. Nobena vsota od tega denarja se ne bi smela dati meni, ne zdaj ne kasneje. Letalo bi bilo moja last, pod pogojem, da ga ne smem prodati. Na ta način bi imela svoj e letalo, lahko bi sodelovala na mitingih ali tekmi in tako predstavljala našo poštno stroko.

“Preprosto me boli srce, ko berem, kako tuje letalke podirajo rekorde, kako preletavajo oceane in puščave, in jaz, kaj sem naredila? Počutim se kot ptica, ki je zaprta v kletki, ker nimam možnosti da bi obletela vsaj to našo milo Jugoslavijo. Od vseh poletov bi najbolj želela da obiščem vse naše direkcije p. in t. Ali bom imela kdaj srečo, da to naredim? Verjemite mi, volje imam dovolj, prev tako upanje in sposobnosti, žrtvovala bi se do skrajnih moči, da nikoli ne osramotim p.t. stroko in moje kolege v njej, s katerih pomočjo bi vse to lahko dosegla.”

Poslovali smo se prijazno z vsemi in med potjo razmišljali, no ne veliko in dolgo,- saj smo prepričani, da smo vedno bili, in se tudi zdaj zavedamo, da bomo tudi ob tej priliki dokazali naši kolegici, da smo mi vsi eno in bomo kot taki, njene sanje v najkrajšem času uresničili.